

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 12, 2024

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1350](#) 16-05-2024

Enquête B.V. Vitesse

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:628](#) 30-04-2024

Oud-werkneemster/Bestuurder van Royprop Amsterdam B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2637](#) 23-05-2024

Stichting Meerderweert/Ontslagen bestuurder

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:2735](#) 16-05-2024

Ontslagen bestuurder/Eurotrade Netherlands B.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4388](#) 08-05-2024

Curator/HS Horeca Holding B.V. c.s.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:2376](#) 08-03-2024

Verbodenverklaring informele vereniging Hardliners Motorcycle Club

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:431](#) 25-01-2024

Verlenging aanstelling tijdelijk bestuurder?

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:22162](#) 21-12-2023

Ontslagen bestuurder/Medis Medical Imaging Systems B.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:4630](#) 20-07-2023

Aanstelling tijdelijke bestuurder wegens ernstig verstoorde verhoudingen

RECHTSPRAAK

Oud-werkneemster/Bestuurder van Royprop Amsterdam B.V.

Een bestuurder wordt ook in hoger beroep aansprakelijk gehouden voor de schade die een oud-werknemer leidt vanwege niet door de vennootschap aan haar betaalde vergoedingen terwijl wel aan de bestuurder managementvergoedingen zijn uitgekeerd. Het hof overweegt daarbij dat indien een liquidatiebesluit is genomen en er onvoldoende middelen zijn schuldeisers te voldoen, het de bestuurder van een vennootschap niet langer vrij staat aan de vennootschap gelieerde schuldeisers met voorrang te voldoen, tenzij die betaling door bijzondere omstandigheden wordt gerechtvaardigd. Door zijn managementvergoedingen met voorrang te betalen heeft de bestuurder ernstig verwijtbaar gehandeld.

Feiten

Appellante ('de Werkneemster') is tot 1 maart 2019 in dienst geweest van Royprop Amsterdam B.V. ('Royprop'). Vanaf 15 september 2005 tot 28 mei 2019 was verweerder ('de Bestuurder'), op basis van een managementovereenkomst tussen zijn management B.V. Midstaete en Royprop, enig middellijk bestuurder van Royprop. Enig aandeelhouder van Royprop was Udacha Holding B.V. ('Udacha'), waarvan de Bestuurder enig aandeelhouder en bestuurder is geweest. Op 7 september 2018 heeft de algemene vergadering van Royprop het besluit genomen tot liquidatie van de vennootschap. Medio november 2018 heeft Royprop haar trustlicentie ingeleverd bij De Nederlandsche Bank. Royprop heeft daarna nog diverse schuldeisers voldaan. Royprop is uiteindelijk niet geliquideerd en bestaat nog steeds. Op 28 mei 2019 zijn de aandelen in Royprop en Udacha overgedragen aan een derde.

Na verkregen toestemming van het UWV, heeft Royprop de arbeidsovereenkomst met de Werkneemster opgezegd per 1 maart 2019. Nadat de Werkneemster een procedure tegen Royprop was gestart, heeft de kantonrechter Royprop veroordeeld tot betaling van een aantal

financiële vergoedingen. Tegen die beschikking heeft Royprop geen hoger beroep ingesteld en zij heeft evenmin voldaan aan de veroordelingen, ook niet na gelegde beslagen. Midstaete heeft in de periode januari 2018 tot en met maart 2019 een aantal (managementfee)facturen aan Royprop gestuurd, die Royprop ook heeft voldaan.

De Werkneemster heeft in eerste aanleg gevorderd betaling door de Bestuurder van een schadevergoeding. De rechtbank heeft geoordeeld dat de Bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt en de vorderingen van de Werkneemster gedeeltelijk toegewezen. Volgens de Werkneemster is de schadevergoeding te laag.

Oordeel

Het hof oordeelt als volgt. Grieven I tot en met VI falen omdat de Werkneemster haar stellingen onvoldoende heeft onderbouwd, ofwel omdat zij daarbij geen belang heeft. Grief VII klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de 'fee vacation allowance' niet onrechtmatig is. De Bestuurder heeft aangevoerd dat hij bij het betalen aan Midstaete inzichtelijk heeft willen maken dat de fee niet hoger is dan het aan de Werkneemster betaalde salaris. Het aan Midstaete betaalde bedrag is een allesomvattende vergoeding per periode. Aan Midstaete is fee betaald voor de werkzaamheden die de Bestuurder heeft verricht voor Royprop. Het totale bedrag is verschuldigd op grond van de managementovereenkomst. De managementovereenkomst bevat een bepaling dat de vergoeding jaarlijks kan worden herzien.

Het verweer faalt en de grief slaagt. De rechtbank heeft vastgesteld dat toen het liquidatiebesluit werd genomen, vaststond dat de inkomsten van Royprop op korte termijn zouden opdrogen. Het was ten tijde van dat besluit voorzienbaar dat schuldeisers onbetaald zouden blijven. Indien de vennootschap heeft besloten haar activiteiten te beëindigen en niet over voldoende middelen beschikt om haar schuldeisers te voldoen, staat het de bestuurder van de vennootschap niet langer vrij schuldeisers die aan de vennootschap zijn gelieerd met voorrang boven andere schuldeisers te voldoen, tenzij die betaling door bijzondere omstandigheden wordt gerechtvaardigd. Van dat laatste is geen sprake. De Bestuurder kan daarom een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt en hij is aansprakelijk voor de door de Werkneemster geleden schade. Het hof wijst een hoger bedrag aan schadevergoeding toe dan de rechtbank toeweest.

Redactie, juni 2024

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 30-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:628

Zaaknummer: 200.322.774/01

Rechters: M.C.M. van Dijk, R.S. van Coevorden en A.J.P. Schild

Advocaten: A. Schippers en R.J. van de Leur

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Eurotrade Netherlands B.V.

Een statutair bestuurder wordt tijdens ziekte ontslagen wegens een bedrijfssluiting. Hij stelt dat het ontslagbesluit nietig dan wel vernietigbaar is. De rechtbank wijst dit af: weliswaar is de bestuurder vanwege zijn ziekte niet op de algemene vergadering verschenen, maar hij heeft wel vooraf zijn zienswijze bekend gemaakt. Aan de bestuurder wordt een billijke vergoeding toegekend, omdat niet is voldaan aan de herplaatsingsplicht.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') heeft in 2021 gesprekken gehad met de Interwetten Group ('Interwetten') over een nieuw op te richten onderneming, Eurotrade Netherlands B.V. ('Eurotrade'). Afgesproken werd dat de Bestuurder als Country Manager (en statutair bestuurder) de nieuw op te richten onderneming zou gaan leiden, waarna de Bestuurder op 1 maart 2022 is begonnen met werken. Op 25 april 2022 is Eurotrade opgericht. Vanaf dat moment is de Bestuurder ook bij Eurotrade in dienst getreden op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, waarbij hij ook een bedrijfsauto tot zijn beschikking had.

Eurotrade is opgericht met als doel om in Nederland het gokken op afstand mogelijk te maken. Eurotrade had hiervoor een goklicentie nodig. In april 2023 bleek dat het voor Eurotrade lastig werd om de goklicentie te verkrijgen. De Bestuurder is daarom ingezet voor andere werkzaamheden, onder andere projecten in Zweden en Ierland. Op 28 juli 2023 heeft de moedermaatschappij van Eurotrade, Eurotrade International Ltd., besloten om tot bedrijfssluiting van Eurotrade over te gaan. De Bestuurder is medegedeeld dat de bedrijfssluiting gepaard gaat met de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst.

Na een mailwisseling over de exitvoorwaarden heeft de Bestuurder zich op 22 september 2023 ziek gemeld. Op 26 september 2023 heeft Eurotrade de Bestuurder uitgenodigd voor een aandeelhoudersvergadering op 6 oktober 2023. Op 28 september 2023 heeft de bedrijfsarts de

Bestuurder arbeidsongeschikt verklaard als gevolg van ziekte met arbeidsgerelateerde componenten. De Bestuurder heeft Eurotrade daarna in een brief van 5 oktober 2023 verzocht de aandeelhoudersvergadering uit te stellen. Op 6 oktober 2023 heeft de aandeelhoudersvergadering, zonder de Bestuurder, toch plaatsgevonden. In die vergadering is het besluit genomen om de Bestuurder met onmiddellijke ingang te ontslaan als statutair bestuurder en zijn arbeidsovereenkomst per 1 januari 2024 op te zeggen. Op 1 februari 2024 is de Bestuurder beter gemeld en vanaf 1 maart 2024 is de Bestuurder aan het werk op freelancebasis. De bedrijfsauto heeft de Bestuurder nog niet ingeleverd.

De Bestuurder stelt primair dat het besluit tot zijn ontslag nietig dan wel vernietigbaar is en dat als gevolg daarvan zijn arbeidsovereenkomst met Eurotrade nog steeds voortduurt. Daarvoor stelt de Bestuurder dat hij tijdens de aandeelhoudersvergadering niet is gehoord. Dit is volgens de Bestuurder in strijd met de redelijkheid en billijkheid. Volgens de Bestuurder is verder het ontslagverbod tijdens ziekte van toepassing. Voor het geval zijn ontslag wel rechtsgeldig is, stelt de Bestuurder subsidiair dat hij is ontslagen zonder een redelijke grond en zonder dat Eurotrade zijn herplaatsingsmogelijkheden heeft onderzocht. Volgens de Bestuurder heeft hij recht op een billijke vergoeding, de transitievergoeding en andere vergoedingen. Eurotrade verzoekt in een tegenverzoek onder andere dat de Bestuurder de bedrijfseigendommen, waaronder de bedrijfsauto, binnen een week inlevert op straffe van een dwangsom.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt. Het ontslagbesluit is niet nietig of vernietigbaar. De Bestuurder heeft namelijk niet onderbouwd waarom het ontslagbesluit nietig zou zijn. Ten aanzien van de vernietigbaarheid oordeelt de rechtbank dat, alhoewel de gang van zaken niet de schoonheidsprijs verdient, niet gezegd kan worden dat de Bestuurder niet van zijn hoorrecht en raadgevende stem gebruik heeft kunnen maken. De Bestuurder heeft namelijk in zijn brief van 5 oktober 2023 ook zijn zienswijze naar voren gebracht. De inhoud van de brief maakt voldoende duidelijk wat zijn bezwaren zijn tegen het ontslagbesluit. Daarnaast speelt een rol dat voor de Bestuurder al geruime tijd duidelijk was dat Eurotrade zou overgaan tot bedrijfssluiting en dat Eurotrade geconfronteerd werd met een zieke bestuurder. Van haar kon niet worden verlangd dat zij een lege huls in stand hield totdat de Bestuurder beter was gemeld. Het ontslagbesluit is dan ook niet in strijd met de redelijkheid en billijkheid en daardoor ook niet vernietigbaar.

Wel meent de rechtbank dat in strijd met artikel 7:669 lid 1 BW is opgezegd en dat de Bestuurder om die reden aanspraak maakt op een billijke vergoeding. Alhoewel een redelijke ontslaggrond in de vorm van bedrijfseconomische omstandigheden (de a-grond) aanwezig

was en het opzegverbod van ziekte niet van toepassing was, heeft Eurotrade zich volgens de rechtbank onvoldoende ingespannen voor herplaatsing. Vast staat immers dat de Bestuurder, toen duidelijk was dat de licentie niet kon worden verkregen, andere werkzaamheden heeft verricht binnen het concern. Eurotrade heeft de Bestuurder nooit een concreet aanbod voor herplaatsing gedaan, terwijl dit wel van Eurotrade had mogen worden verwacht. De rechtbank bepaalt de hoogte van de billijke vergoeding op € 20.000 wegens het gegeven dat niet met zekerheid te zeggen is dat de Bestuurder nog een jaar werkzaam zou zijn geweest binnen Eurotrade, de kans aanwezig is dat de Bestuurder op zoek zou zijn gegaan naar een andere baan, de afwikkeling van de activiteiten van Eurotrade niet lang zou hebben geduurd en de Bestuurder redelijk snel na zijn betermelding weer aan het werk is gegaan en daarmee ongeveer hetzelfde verdient als dat hij bij Eurotrade deed. Eurotrade is voorts (het restant van) de wettelijke transitievergoeding aan de Bestuurder verschuldigd. Ook heeft de Bestuurder recht op een compensatie van een niet nagekomen pensioentoezegging, een bonus van € 10.000 over het jaar 2023 en gemaakte onkosten over de maanden september tot en met november 2023. Over door Eurotrade betaald achterstallig salaris is Eurotrade tot slot nog wettelijke verhoging en wettelijke rente verschuldigd.

In het tegenverzoek wordt geoordeeld dat de Bestuurder gehouden is de bedrijfseigendommen, waaronder de bedrijfsauto, aan Eurotrade terug te geven. De rechtbank ziet geen aanleiding om hieraan een dwangsom te verbinden.

Redactie, juni 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 16-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:2735

Zaaknummer: C/13/743115 / HA RK 23-384

Rechters: S.P. Pompe

Advocaten: B.J. Bongaards en M.A. van Haelst

Wetsartikelen: 7:66g BW, 7:671b lid 8 BW, 2:241 BW, 7:686a BW, 2:8 BW, 7:670a BW, 2:14 BW, 2:15 BW, 2:227 BW, 7:682 lid 3 BW, 7:670 BW, 7:673 BW, 150 Rv en 7:653 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Meerderweert/Ontslagen bestuurder

De arbeidsovereenkomst van een statutair bestuurder wordt ontbonden vanwege een ernstig verstoorde arbeidsverhouding. De rechtbank kent de bestuurder onder meer een billijke vergoeding toe. Aanvankelijk had de raad van toezicht besloten de aanstelling van bestuurder met vier jaar te verlengen, maar hij kwam daarvan terug nadat de bestuurder vragen had gesteld bij de hoogte van zijn eigen beloning (volgens hem te laag) en van de toezichthouders (volgens hem te hoog). De rechtbank overweegt dat het tot de taak van een bestuurder behoort een opmerking te maken over de toelage van de leden van de raad van toezicht als die afwijkt van wat gebruikelijk is binnen de branche. Dit enkele feit kan niet leiden tot het onhoudbaar worden van de positie van een werknemer, met een einde van het dienstverband tot gevolg. Dit handelen kwalificeert als ernstig verwijtbaar en geeft recht op een billijke vergoeding.

Feiten

Verweerder ('de Bestuurder') is op 1 januari 2019 bij de stichting Meerderweert, Stichting Primair Onderwijs Weert/Nederweert ('Meeerderweert') voor de duur van vier jaar (tot 1 januari 2023) in dienst getreden in de functie van voorzitter raad van bestuur. De Bestuurder is tevens benoemd tot statutair bestuurder van Meerderweert. Eind 2021 wordt er tussen de Bestuurder en de raad van toezicht ('RvT') gesproken over de verlenging van de aanstelling als bestuurder. Op 19 januari 2022 heeft de Bestuurder gesproken over de verhoging van de vergoeding voor de leden van de RvT. Tijdens de vergadering van de RvT van 26 januari 2022 heeft Meerderweert aan de Bestuurder meegedeeld dat de RvT op het eerder genomen verlengingsbesluit is teruggekomen. De Bestuurder is vanaf 25 mei 2022 arbeidsongeschikt.

De RvT heeft opdracht gegeven om onderzoek te doen naar financiële transacties van de

Bestuurder alsook naar meldingen over onder meer een onveilig werkklimaat. Op 8 juni 2022 is het rapport uitgebracht. Op 18 augustus 2022 is de Bestuurder in kennis gesteld van het voornemen van de RvT om hem te schorsen en te ontslaan als statutair bestuurder. Op 30 augustus 2022 is het statutaire ontslag van de Bestuurder aangehouden in afwachting van advies van de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad. Hij is op diezelfde datum geschorst met ingang van 5 september 2022. Op of omstreeks 25 of 30 november 2022 heeft de RvT besloten om de schorsing van de Bestuurder met drie maanden te verlengen en om hem met ingang van 1 december 2022 ontslag te verlenen als statutair bestuurder (na positief advies van de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad). Meerderweert verzoekt (na wijziging van het verzoek) onder meer op grond van een verstoorde arbeidsverhouding (de g-grond) ontbinding van de arbeidsovereenkomst van de Bestuurder.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de Bestuurder (al vóór indiening van het verzoekschrift) arbeidsongeschikt was wegens ziekte. Het opzegverbod tijdens ziekte is daarom van toepassing. Dat staat in dit geval echter niet aan een ontbinding van de arbeidsovereenkomst in de weg, aangezien er naar het oordeel van de rechtbank geen aanwijzingen zijn dat de ontslagbeslissing dan wel het ontbindingsverzoek van Meerderweert is ingegeven door de ziekmelding of arbeidsongeschiktheid van de Bestuurder. De rechtbank wijst kortheidshalve naar de uitvoerige opsomming van verwijten over en weer zoals die hiervoor is weergegeven. De harde beschuldigingen die partijen jegens elkaar hebben geuit maken het alleszins aannemelijk dat er in het geheel geen vertrouwen meer is tussen partijen en dat dit ook niet meer te herstellen is. Daarbij komt dat het conflict speelt tussen de hoogste organen van de organisatie die naar hun aard juist goed en nauw moeten samenwerken. De kans daarop lijkt nagenoeg nihil en dat doet het ergste vrezen voor de prestaties van de organisatie als geheel als deze situatie zou blijven voortduren. De Bestuurder heeft inmiddels kenbaar gemaakt te berusten in het ontslag. Dat maakt dat de rechtbank in het kader van het beoordelen van de g-grond niet hoeft te beslissen of de verstoring van de arbeidsverhouding meer aan de Bestuurder of aan Meerderweert is te wijten. De rechtbank becijfert een transitievergoeding voor de Bestuurder van € 19.382,56 bruto.

De rechtbank ziet bovendien aanleiding om de Bestuurder een billijke vergoeding toe te kennen. Na de verlenging van zijn arbeidsovereenkomst eind 2021 stelt de Bestuurder twee zaken aan de orde, namelijk zijn – in zijn ogen – te lage bezoldiging en de (on)wenselijkheid van de verhoging van de toelage van de leden van de RvT. De rechtbank stelt vast dat Meerderweert ten volle bekend was met de gedragingen en ‘gebruiksaanwijzing’ van de Bestuurder en desondanks eind 2021 onvoorwaardelijk en zonder voorbehoud (zelfs circa een jaar vóór het einde van het dienstverband) het dienstverband heeft verlengd met vier jaar, om

daar ‘per kerende post’ weer een einde aan te willen maken toen de Bestuurder kennelijk een teer onderwerp (of twee) aan de orde stelde. Vanaf dat moment heeft Meerderweert besloten dat de Bestuurder geen kans meer zou krijgen en het dienstverband beëindigd moest worden. De voorzitter van de RvT heeft dit ook bevestigd. Het spreekwoordelijke doek was voor de Bestuurder op dat moment definitief gevallen. De rechtbank is verder van oordeel dat het tot de taak van de Bestuurder, als bestuurder, behoort om een opmerking te maken over de toelage van de leden van de RvT, als die afweek van wat gebruikelijk was binnen de branche. Daarvan was volgens de Bestuurder sprake. De RvT kan daar een andere mening over toegedaan zijn, maar de rechtbank ziet niet in waarom dit enkele feit zou moeten leiden tot het onhoudbaar worden van de positie van de Bestuurder, met een einde van het dienstverband tot gevolg. Omdat de rechtbank voornoemd handelen van Meerderweert als ernstig verwijtbaar kwalificeert, komt aan de Bestuurder een billijke vergoeding toe. De rechtbank acht een billijke vergoeding van € 93.000 bruto redelijk en passend.

Redactie, juni 2024

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2637

Zaaknummer: 309726 HARK 22-245

Rechters: R.A.J. van Leeuwen

Advocaten: D.F.L. van der Hout en R.L.G.J. Eikelboom

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Medis Medical Imaging Systems B.V.

Een statutair bestuurder is door de raad van commissarissen ontslagen wegens disfunctioneren. Hij verzoekt vervolgens een billijke vergoeding. De kantonrechter is van oordeel dat de arbeidsovereenkomst op terechte gronden is beëindigd en wijst het verzoek af.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is op 1 januari 2019 in dienst getreden bij Medis Medical Imaging Systems B.V. ('Medis') in de functie van ceo. De Bestuurder is statutair bestuurder. Namens Medis zijn Persoon 1 en Persoon 2 in de procedure verschenen. Op 9 september 2020 heeft Persoon 1 met de Bestuurder gesproken en zorgen en wensen van de RvC geuit over de wijze waarop de Bestuurder de onderneming tot dan toe heeft geleid. In de daaropvolgende periode is de Bestuurder meerdere keren door de RvC aangesproken op zijn functioneren. De RvC heeft meermaals concreet medegedeeld waar de kritiek op zag, maar dit heeft niet de gewenste verbetering met zich gebracht. Op 21 april 2023 is de Bestuurder tijdens de algemene vergadering van aandeelhouders ontslagen. De Bestuurder verzoekt om betaling van een billijke vergoeding.

Oordeel

De Bestuurder is van oordeel dat geen sprake is van een redelijke grond voor ontslag, omdat Medis haar opzegging onvoldoende 'gelabeld' heeft. Naar het oordeel van de rechtbank is komen vast te staan dat het functioneren van de Bestuurder niet voldeed aan datgene wat Medis van hem mocht verlangen. De Bestuurder is op meerdere momenten gewezen op de zorgen van de RvC en op zijn functioneren.

Zo blijkt uit de e-mail van Persoon 1 aan de Bestuurder op 9 september 2020 dat de Bestuurder voor het eerst is gewezen op zorgen vanuit de RvC: commerciële en agressiever worden in de markt en daarnaast het volgende jaar hogere omzetniveaus behalen, zonder dat de kosten toenemen. Op 21 juni 2021 heeft vervolgens een bespreking plaatsgevonden in

Breda. Uit de e-mail die Persoon 1 daarover aan de Bestuurder heeft verstuurd, volgt dat de RvC tijdens die bespreking heeft aangegeven dat zij van mening is dat er strategie ontbreekt ten aanzien van een aantal specifieke gebieden. Daarnaast geeft de RvC aan dat de kosten te hoog liggen ten opzichte van de groei. Verder is de Bestuurder gewezen op de communicatie en heeft de RvC te kennen gegeven het gevoel te hebben dat zij moeilijk de juiste informatie kan verkrijgen om de investeringen juist te beoordelen. Specifiek wordt gewezen op de managementpresentaties die meer specifieke informatie en updates zouden moeten bevatten. Verder blijkt uit de e-mail dat de RvC de 'corporate finance strategy' op dat moment als 'the most pressing matter' ziet.

Op 16 november 2021 ontvangt de Bestuurder vervolgens – na het afhaken van potentiële investeerder Gilde – een e-mail waarin wordt aangegeven: 'Onder deze omstandigheden is een "verder zo" niet meer draagbaar, en het is duidelijk dat er een nieuw plan moet komen om succesvol de klinische markt alsook de kapitaalmarkt te bewerken'. Ook volgt uit die e-mail dat de Bestuurder – gezien de beperkte middelen waarover Medis beschikt – wordt verzocht met een voorstel te komen om de kosten tot het noodzakelijkste te beperken.

In januari 2022 vindt vervolgens een bespreking plaats in Utrecht en in Bremen. Uit de aantekening van Persoon 1, waarvan de inhoud door de Bestuurder ook niet is weersproken, blijkt dat de RvC van mening is dat de gewenste veranderingen die zes maanden eerder tijdens de bespreking in Breda kenbaar zijn gemaakt, niet zichtbaar zijn: het is niet gelukt om investeerders te overtuigen in Medis te investeren, de omzet ligt ver achter bij de verwachting en binnenkort zijn er weer liquiditeitsproblemen. Verder blijkt uit de aantekeningen dat de RvC ontevreden is, onder meer vanwege de zichtbaar groeiende frustratie in samenwerking tussen de RvC en het management en wordt in de aantekeningen duidelijk weergegeven dat de RvC ontevreden is over het management in het algemeen.

De Bestuurder is dus voldoende door de RvC op de hoogte gesteld van de opvattingen van de RvC en de inhoud en ernst van de kritiek. Gelet op de aard en functie van directeur, de verantwoordelijkheid die een directeur wordt geacht te dragen en de aard van de in alle besprekingen ter sprake gekomen punten en de inschakeling van de consultant daarna, had van de Bestuurder mogen worden verwacht dat hij, nadat hij hierop telkens werd aangesproken, inzag dat de RvC fundamentele kritiek had, om vervolgens bereid te zijn aan die kritiek tegemoet te komen door in te zetten op ander beleid. De kantonrechter is dan ook van oordeel dat de arbeidsovereenkomst op terechte gronden is beëindigd. Het verzoek om betaling van de billijke vergoeding wordt afgewezen.

Redactie, juni 2024

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:22162

Zaaknummer: C/09/651496 HA RK 23-203

Rechters: O. van der Burg

Advocaten: J.L.J. Nelissen en J.G.N. Zincken

Wetsartikelen: 7:669 BW

RECHTSPRAAK

Verbodenverklaring informele vereniging Hardliners Motorcycle Club

Vordering door het Openbaar Ministerie tot verbodenverklaring en ontbinding van een informele vereniging. De rechtbank stelt vast dat gedragingen van de bestuursleden kunnen worden toegerekend aan de werking van de vereniging. Nu deze gedragingen onvoldoende zijn weerlegd door de bestuursleden, wijst de rechtbank het verzoek toe en stelt het het OM in de gelegenheid om bij akte een vereffenaar voor te stellen.

Inleiding

De informele vereniging Hardliners Motorcycle Club ('Hardliners') is een motorclub die door belanghebbende 2 is opgericht en onder meer bestaat uit ex-leden van de verboden motorclub Hells Angels. Het bestuur werd gevormd door belanghebbende 1, 2, 3 en 4 (de 'Nomads'). Hardliners heeft naast een bestuur bestaande uit de Nomads, 22 lokale chapters met elk een eigen bestuur. Enkel belanghebbende 1 is in de procedure verschenen.

Verzoek

Het OM verzoekt Hardliners verboden te verklaren en te ontbinden en voorts een aantal voorlopige voorzieningen te treffen die ten doel hebben om haar activiteiten te staken totdat op een verbodenverklaring onherroepelijk is beslist. Aldus het OM is Hardliners een informele vereniging waarvan de Nomads het bestuur vormen. De (bestuurs)leden van Hardliners zouden zich structureel schuldig maken aan ernstige strafbare feiten en binnen de vereniging wordt een cultuur onderhouden die het plegen van geweld door de leden uitdrukkelijk stimuleert en faciliteert. De werking van de vereniging creëert een cultuur van wetteloosheid en is daarom in strijd met de openbare orde. Nu de chapters vanuit de Nomads centraal worden aangestuurd, zijn deze chapters volgens het OM geen zelfstandige informele verenigingen, maar onderdeel van Hardliners. Het verbod zou daarom mede de chapters moeten omvatten.

Verweer

Belanghebbende 1 voert, als president van Hardliners, verweer. Hij stelt voorop dat de rechtbank niet bevoegd is, nu Hardliners een informele vereniging zonder woonplaats is en voor zover er wel een woonplaats zou zijn er onvoldoende aanknopingspunten zijn waarom de huidige rechtbank bevoegd zou zijn. Verder zou het verbod van Hardliners een ontoelaatbare inbreuk maken op het grondrecht van de vrijheid van vereniging, niet proportioneel zijn en zich niet uitstrekken tot de individuele chapters, nu deze zelfstandige rechtspersonen zouden zijn.

Beoordeling

De rechtbank stelt vast dat Hardliners geen bij notariële akte opgerichte formele vereniging is en geen zetel heeft op basis van statuten of reglementen als bedoeld in artikel 1:10 lid 2 BW. Anders dan belanghebbende 1 stelt, moet in dit geval de vaststelling van de bevoegde rechtbank gebeuren aan de hand van de plaats waar het centrum van de bestuursactiviteiten plaatsvindt. Nu niet is weersproken dat Hardliners door belanghebbende 2 vanuit de penitentiare inrichting in Zaanstad is opgericht en ook de andere belanghebbenden in deze regio woonden, stelt de rechtbank vast dat de bestuursactiviteiten plaatsvonden in het rechtsgebied van de rechtbank Noord-Holland en acht zij zich bevoegd.

Nu de verbodenverklaring op grond van artikel 2:20 BW ziet op het verbieden van rechtspersonen, moet worden vastgesteld of Hardliners een vereniging is. De rechtbank stelt voorop dat voor het zijn van een informele vereniging een organisatorisch verband van personen nodig is dat als eenheid naar buiten optreedt. Nu er onder meer sprake is van een ledenbestand, bestuur, regels en financiële verplichtingen, staat vast dat Hardliners als een informele vereniging moet worden aangemerkt.

De rechtbank is met het OM van oordeel dat de lokale chapters geen zelfstandige informele verenigingen zijn. Gebleken is dat Hardliners extreem hiërarchisch en top down is georganiseerd waarbij nagenoeg de volledige zeggenschap berust bij de Nomads. De kaderleden van de afzonderlijke chapters hebben nauwelijks zeggenschap over wezenlijke onderwerpen en moeten verantwoording afleggen aan de Nomads op basis van door de Nomads vastgestelde clubregels. Dat, zoals in de Bandidos-zaak, de lokale chapters een eigen bestuur hebben, duidt weliswaar op een zekere mate van zelfstandigheid maar resulteert niet automatisch in de zelfstandigheid van de chapters. Nu de zelfstandigheid in de praktijk beperkt is en in hoge mate ondergeschikt is aan de invloed van de Nomads, kunnen de chapters niet zelf als informele vereniging worden aangemerkt. Bovendien is niet gebleken dat de chapters, zoals vereist, als zelfstandige eenheid naar buiten toe optreden en deelnemen aan

het rechtsverkeer.

Een verbodenverklaring op grond van artikel 2:20 lid 1 moet op grond van artikel 11 EVRM in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, openbare orde, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bij deze beoordeling moet de rechter terughoudend zijn gelet op de grote betekenis van de vrijheid van vereniging.

Uitgangspunt is dat enkel gedragingen van de rechtspersoon zelf als eigen werkzaamheid gelden en gedragingen van derden enkel aan de rechtspersoon kunnen worden toegerekend indien het feitelijk bestuur daaraan leiding heeft gegeven of daartoe doelbewust gelegenheid heeft gegeven. De rechtbank overweegt dat de (bestuurs)leden van Hardliners betrokken zijn bij een groot aantal strafbare feiten die niet door de bestuursleden zijn weersproken. Binnen Hardliners is sprake van een zeer gesloten organisatie waarin strafbare feiten niet alleen worden gedoogd, maar zelfs worden gestimuleerd, vergemakkelijkt en opgedragen. Bovendien worden leden die zwaar geweld plegen door de vereniging onderscheiden.

Op basis hiervan is de rechtbank van oordeel dat de door het OM aangevoerde gedragingen hebben te gelden als eigen werkzaamheid van Hardliners. Deze werkzaamheid leidt tot de aantasting van de menselijke waardigheid en/of tot geweld en/of vormen een ernstige aantasting van de beginselen van ons rechtsstelsel, die de samenleving ontwrichten of kunnen ontwrichten en daarmee wordt de werkzaamheid vermoed in strijd met de wet te zijn. Nu dit vermoeden niet is weerlegd, is een verbodenverklaring gerechtvaardigd.

De rechtbank stelt het OM in de gelegenheid om een voorstel tot benoeming van vereffenaar te doen en houdt de zaak daartoe aan.

T.M. Goudzwaard, mei 2024

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:2376

Zaaknummer: C/15/343513 / HA RK 23-122

Rechters: H.A. Pott Hofstede, A.J. Wolfs en P.M. Wamsteker

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 2:20 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Aanstelling tijdelijke bestuurder wegens ernstig verstoorde verhoudingen

Binnen een door twee families opgerichte vastgoedonderneming zijn de verhoudingen dusdanig verstoord en is het onderlinge vertrouwen zodanig geschaad, dat de vennootschap vleugellam is geworden en geen bestuurs- en aandeelhoudersbesluiten kunnen worden genomen. Bij de rechtbank Amsterdam wordt daarom een verzoekschriftprocedure aanhangig gemaakt waarin over en weer het ontslag wordt verzocht van de bestuurders van de STAK, die alle aandelen in de vennootschap houdt. De rechtbank komt tot het oordeel dat de verwijten over en weer afzonderlijk geen grond vormen voor schorsing of ontslag van één of meerdere individuele bestuurders van de STAK. Ook in onderlinge samenhang bezien vormen de verwijten naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende grond voor ontslag of schorsing. Wel ziet de rechtbank in deze situatie aanleiding om tijdelijk een onafhankelijke bestuurder van de vennootschap aan te stellen voor de duur van vijf maanden.

Achtergrond en procedures

B.V. Huizenmij ('Huizenmij') is een familiebedrijf dat door twee families is opgericht en houdt zich bezig met het beheer van vastgoed. Alle aandelen in Huizenmij worden gehouden door de Stichting administratiekantoor ter continuering Huizenmaatschappij ('de STAK'), die de aandelen heeft gecertificeerd. Feitelijk vormt (het bestuur van) de STAK dus de aandeelhoudersvergadering van Huizenmij. In het bestuur van de STAK zijn beide families vertegenwoordigd.

Het overlijden van enkele familieleden leidt tot een wijziging in de samenstelling van het bestuur van de STAK, hetgeen heeft geleid tot conflicten binnen de familie en de

vennootschap. De groeiende conflicten binnen de familie (en daarmee binnen het bestuur van de STAK) leiden ertoe dat twee bestuurders van de STAK weigeren op de algemene vergadering van Huizenmij te verschijnen. Hierdoor kan de STAK niet worden vertegenwoordigd en kan de algemene vergadering van Huizenmij geen besluiten meer nemen, waaronder het besluit tot de vaststelling van de jaarrekening.

Huizenmij heeft om die reden gelijktijdig twee procedures aanhangig gemaakt, te weten (i) een enquêteprocedure bij de OK en (ii) een verzoekschriftprocedure bij de rechtbank Amsterdam. Bij de OK is een verzoek ingesteld tot het bevelen van een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Huizenmij en is verzocht bij onmiddellijke voorziening voor de duur van de procedure het stemrecht verbonden aan de aandelen over te dragen aan een onafhankelijk beheerder (zie OR 2023-0188).

In de onderhavige verzoekschriftprocedure bij de rechtbank Amsterdam verzoeken de bestuurders van de STAK over en weer om elkaars ontslag op grond van artikel 2:298 BW wegens een impasse in het bestuur.

Oordeel rechtbank

De rechtbank begint haar overweging met het noemen van de per 1 juli 2021 geldende Wet bestuur en toezicht rechtspersonen (WBTR) en het in die wet gewijzigde artikel 2:298 BW. De gronden voor het ontslag van een bestuurder zijn met die wetswijziging verruimd, waardoor de rechtbank onder meer bij de verwaarlozing van de bestuurstaak en op grond van andere gewichtige redenen tot het ontslag kan beslissen. Dit laat echter onverlet, zo overweegt de rechtbank, dat de rechter de nodige terughoudendheid in acht moet nemen bij de toetsing van het bestuurlijk gedrag.

Na uiteenzetting van dit toetsingskader, gaat de rechtbank over tot beoordeling van de verwijten over en weer, die zien op onder meer het onregelmatig ontslag van een bestuurder, het verwijt dat een van de bestuurders meermaals niet is komen opdagen op bestuursvergaderingen en de weigering om de jaarrekening van Huizenmij bij schriftelijk aandeelhoudersbesluit vast te stellen. Alle verwijten over en weer leiden tot het oordeel van de rechtbank dat deze geen aanleiding vormen om de adressanten van de verwijten te schorsen of te ontslaan.

Hoewel de verwijten afzonderlijk geen grond opleveren voor schorsing of ontslag van één of meerdere individuele bestuurders van de STAK en de verwijten ook in onderlinge samenhang bezien onvoldoende grond vormen voor ontslag of schorsing, realiseert de rechtbank zich dat de ontstane onherstelbare vertrouwensbreuk tot ingrijpen noopt. De rechtbank beschouwt het feit dat partijen er ook na een mediationpoging kennelijk niet in slagen om op een meer

constructieve wijze met elkaar te communiceren, als bevestiging van voornoemde vertrouwensbreuk. Dit vormt voor de rechtbank reden om tot de vaststelling te komen dat het bestuur als geheel blijvend niet in staat lijkt te zijn haar taak (deugdelijk) uit te oefenen.

De rechtbank komt tot het oordeel dat het vanwege de toestand van de STAK noodzakelijk is om bij wijze van voorlopige voorziening een onafhankelijk persoon als bestuurder van de STAK te benoemen voor de duur van vijf maanden. De tijdelijke bestuurder krijgt voor de duur van zijn of haar benoeming alle bevoegdheden die de wet en de statuten aan bestuurders van de STAK toekennen. Aan deze tijdelijke bestuurder komt – voor zover nodig in afwijking van de statuten – bovendien een beslissende stem toe, wat betekent dat overeenkomstig die stem wordt besloten, ook als die stem afwijkt van de meerderheid van de uitgebrachte stemmen.

De tijdelijke bestuurder is daarnaast zelfstandig bevoegd de STAK te vertegenwoordigen en zonder hem of haar kan de STAK niet worden vertegenwoordigd. De rechtbank wil hiermee waarborgen dat het bestuur weer met elkaar in overleg treedt en tot besluitvorming komt, zonder dat één van partijen de besluitvorming kan frustreren.

A. El Allaoui, mei 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:4630

Zaaknummer: C/13/731810 / HA RK 23-108

Rechters: R.P.F. de Groot

Advocaten: J. Stikkelbroeck, G.C. Endedijk, M.P.H. Sanders en A.M. van Riemsdijk

Wetsartikelen: 2:298 BW

RECHTSPRAAK

Enquête B.V. Vitesse

Voetbalclub Vitesse verzoekt de OK een enquête te gelasten, twee commissarissen te schorsen en twee tijdelijke commissarissen aan te stellen. De twee commissarissen zijn inmiddels eigener beweging teruggetreden. De OK wijst de verzoeken voor het overige toe, onder meer omdat er onvoldoende vertrouwen is bij belangrijke partners omdat een gesanctioneerde persoon gerelateerd is aan Vitesse. Hierdoor dreigt de licentie betaald voetbal te worden ingetrokken. Vitesse staat verder op de rand van een faillissement.

B.V. Vitesse ('Vitesse'), ten aanzien waarvan sinds 9 april 2024 een WHOA-traject loopt, verzoekt de OK een enquête te gelasten. Ook wordt als onmiddellijke voorziening verzocht om twee commissarissen voor de duur van de procedure te schorsen en twee tijdelijke commissarissen aan te stellen. Op 14 mei 2023 hebben beide commissarissen aan de advocaat van Vitesse doorgegeven dat zij met onmiddellijke ingang terugtreden als commissaris van Vitesse.

De OK overweegt dat belangrijke zakelijke partners van Vitesse, waaronder ING, BDO en de licentiecommissie van de KNVB, vragen hebben gesteld over de aard van de betrokkenheid bij Vitesse van een (mogelijk) gesanctioneerde persoon. Omdat deze partners onvoldoende, onjuist en/of onvolledig zijn geïnformeerd hebben zij het vertrouwen in Vitesse verloren. De bankrelatie is opgezegd door ING, BDO heeft haar dienstverlening beëindigd en de jaarrekening over 2022/2023 is nog niet vastgesteld. Bureau Toetsing Investerings van het Ministerie van Economische Zaken en Klimaat ('BTI') heeft zich op het standpunt gesteld dat de aandelen en activa van Vitesse moeten worden bevroren als zij geen afstand neemt van haar (indirecte) aandeelhouder die een gesanctioneerde persoon is. De licentiecommissie heeft aangekondigd op 17 mei 2024 de licentie betaald voetbal in te trekken als dit niet is verholpen. Vitesse staat verder op de rand van faillissement. Er zijn daarom gegronde redenen om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken. Er zijn zwaarwegende redenen voor het treffen van een onmiddellijke voorziening. De OK benoemt twee tijdelijke

commissarissen en bepaalt dat het verzoek voor het overige op een nader te bepalen datum wordt behandeld. In een andere uitspraak die dezelfde dag is gewezen worden mr. B.M.A. van Hussen en mr. R. le Grand aangewezen als tijdelijk commissaris van Vitesse (ECLI:NL:GHAMS:2024:1349).

H.J. de Kloe, mei 2024

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1350

Zaaknummer: 200.341.051/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, W.A.H. Melissen en J.M. de Jongh

Advocaten: J.J. Reiziger, R.J. van Agteren, J.S. Faber en N.J. Helder

Wetsartikelen: 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Curator/HS Horeca Holding B.V. c.s.

De (middellijk) bestuurders van een failliete vennootschap worden op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk gehouden voor het boedeltekort in het faillissement. Ondanks herhaalde verzoeken daartoe, heeft de curator geen volledige administratie ontvangen. De bestuurders hebben daarom niet voldaan aan hun administratieplicht, zodat onbehoorlijk bestuur vaststaat en wordt aangenomen dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurders kunnen dit vermoeden niet weerleggen. Het standpunt dat zij de onderneming hebben overgedragen aan een derde en dat de derde de post van de vennootschap niet heeft doorgestuurd, ziet de rechtbank juist als een bevestiging van de schending van de administratieplicht. De bestuurders blijven zelf verantwoordelijk voor het voeren en bewaren van de administratie en de deugdelijke afwikkeling van het faillissement. De bestuurders zijn na de tweede lockdown tijdens de coronacrisis begonnen met ondernemen. Dat daarna opnieuw een lockdown werd afgekondigd, komt – als dat al een belangrijke oorzaak is van het faillissement – voor rekening en risico van de bestuurders. Dat geldt ook voor de omstandigheid dat de zaak uiteindelijk moest worden overgedragen door privéomstandigheden van een van de bestuurders.

Vordering en stellingen curator

De gedaagden waren (indirect) bestuurders van een vennootschap die op 4 oktober 2022 in staat van faillissement is verklaard ('de failliet'). De curator heeft gedaagden direct gewezen op hun informatieverplichtingen als bestuurders en heeft hen meermaals verzocht de administratie van de failliet aan te leveren. Gedaagden hebben aan dit verzoek niet voldaan.

Pas nadat de curator de gedaagden op 16 december 2022 aansprakelijk heeft gesteld voor het boedeltekort op grond van onbehoorlijk bestuur, hebben gedaagden stukken bij de curator aangeleverd.

De curator vordert primair om voor recht te verklaren dat gedaagden hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld en dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement, waardoor gedaagden jegens de curator hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. De curator grondt deze vordering voor de directe rechtspersoon-bestuurders op artikel 2:248 BW jo. artikel 2:10 BW en grijpt door naar de indirecte natuurlijk-persoon-bestuurders op grond van artikel 2:11 BW. De rechtbank wijst de primaire vordering toe, de overige vorderingen worden niet besproken.

De curator stelt dat de onbehoorlijke taakvervulling onder andere volgt uit het niet voeren en het niet bewaren van een administratie, waaruit te allen tijde de rechten en verplichtingen van de failliet gekend kunnen worden. De curator heeft herhaaldelijk de administratie bij zowel gedaagden als de toenmalige boekhouder opgevraagd, maar zij hebben geen volledige administratie doen toekomen en geen toegang tot de administratie verleend. Gedaagden hebben in hun hoedanigheid van bestuurders van de failliet daarmee niet voldaan aan hun administratieplicht op grond van artikel 2:10 BW. Hierdoor staat vast dat gedaagden hun taak onbehoorlijk hebben vervuld en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement op grond van artikel 2:248 BW jo. artikel 2:10 BW.

Verweer van bestuurders

Ter weerlegging van het vermoeden dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, hebben gedaagden aangevoerd dat zij de onderneming van de failliet per eind april 2022 hebben overgedragen aan een derde. De gestelde overname is niet op schrift vastgelegd en over de specifieke afspraken met betrekking tot de overname hebben gedaagden geen toelichting gegeven. Zij hebben zich enkel op het standpunt gesteld dat alle post en e-mails door de derde zouden worden doorgestuurd, maar dat zij nooit iets hebben ontvangen, waardoor ze niet op post van crediteuren konden inspelen. De rechtbank volgt deze redenering niet en oordeelt dat de informatie over de vermeende overname volstrekt onduidelijk is. Gedaagden bleven verantwoordelijk voor het voeren en bewaren van de administratie en de deugdelijke afwikkeling van de rechtspersoon, ondanks dat de activiteiten van de failliet waren gestaakt.

Vervolgens stellen gedaagden, die de onderneming zijn gestart terwijl de COVID-19-crisis al enige tijd gaande was en er al twee lockdowns waren geweest, zich op het standpunt dat zij een volgende COVID-19-lockdown niet hadden kunnen voorzien én dat de

privéomstandigheden van de bestuurders er uiteindelijk toe hebben geleid dat ze de zaak moesten overdragen. De rechtbank oordeelt over beide verweren dat dit voor rekening en risico van gedaagden komt.

Ten aanzien van het boedeltekort hebben gedaagden nog aangevoerd dat een correctieaangifte die nog moet worden gedaan de belastingschuld zal verminderen en dat de verhuurder van het bedrijfspand de eventuele huurachterstand zou saneren. De rechtbank is echter van oordeel dat de belastingaangifte door de gebrekkige administratie nog niet is gedaan, terwijl gedaagden ruimschoots de tijd hebben gehad om de correctieaangiften te verzorgen. Daarbij komend voert de curator aan dat de rechtbank de huurovereenkomst in een vonnis van 6 juli 2022 heeft ontbonden en de failliet heeft veroordeeld tot betaling van de openstaande kosten, zodat geen sprake kan zijn van een sanering van de huurachterstand.

Slotsom

De rechtbank oordeelt dat gedaagden er niet in zijn geslaagd het vermoeden dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is, te weerleggen. De rechtbank verklaart voor recht dat gedaagden hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld, dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement en dat gedaagden aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. Het boedeltekort is door de curator begroot op ongeveer € 338.000. De rechtbank veroordeelt gedaagden tot betaling van dit bedrag.

D.M.M. Detisch, mei 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4388

Zaaknummer: C/10/657414 / HA ZA 23-420

Rechters: J.M.J. Arts

Advocaten: J.B. de Jong

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Verlenging aanstelling tijdelijk bestuurder?

Bij de STAK die alle aandelen houdt in een vastgoedonderneming is in een eerdere uitspraak door de rechtbank wegens interne conflicten een tijdelijke bestuurder aangewezen met beslissende stem. In de onderhavige uitspraak ligt de vraag voor of de termijn van de tijdelijke bestuurder kan worden verlengd. Verschillende betrokkenen bij de vastgoedonderneming hebben bezwaren geuit tegen de tijdelijke bestuurder. Zo zou sprake zijn van partijdigheid, zou zij buiten haar taken en bevoegdheden hebben gehandeld en zou zij debet zijn aan de tegenvallende resultaten van de onderneming. De rechtbank wijst al deze bezwaren van de hand en verlengt de termijn van de tijdelijke bestuurder met vijf maanden.

Inleiding en procedures

Deze uitspraak is een vervolg op een eerdere uitspraak in een verzoekschriftprocedure inzake B.V. Huizenmij ('Huizenmij'), zie ECLI:NL:RBAMS:2023:4630; OR 2024-0119. Huizenmij is een vastgoedonderneming die eind 19e eeuw door twee families is opgericht. Alle aandelen in de vennootschap worden gehouden door stichting administratiekantoor ter continuering Huizenmaatschappij ('de STAK'), die de aandelen heeft gecertificeerd. Beide families zijn vertegenwoordigd in het bestuur van de STAK. Dit bestuur fungeert, nu de STAK de enige aandeelhouder van Huizenmij is, in feite als de algemene vergadering van Huizenmij. Door het overlijden van bepaalde familieleden en ruzie tussen andere familieleden is de samenstelling binnen het bestuur van de STAK veranderd, hetgeen tot aanvullende conflicten heeft geleid.

Als gevolg van deze conflicten is er een impasse ontstaan binnen de STAK, en daarmee ook binnen het bestuur van Huizenmij. Daarop zijn er twee parallel lopende procedures gestart: Huizenmij is eerst een enquêteprocedure gestart bij de OK met het verzoek om (i) een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken binnen Huizenmij en (ii) als

onmiddellijke voorzieningen voor de duur van de procedure te bepalen dat het stemrecht op de aandelen in Huizenmij uitsluitend kan worden uitgeoefend door een door de OK aan te wijzen onafhankelijk beheerder. De bestuurders van de STAK hebben vervolgens over en weer in een verzoekschriftprocedure bij de rechtbank Amsterdam verzocht om elkaars ontslag op grond van artikel 2:298 BW wegens een impasse in het bestuur.

De OK heeft in haar beslissing op het enquêteverzoek van Huizenmij een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Huizenmij gelast. Daarnaast bepaalde de OK dat bij wijze van onmiddellijke voorziening de aandelen in Huizenmij ten titel van beheer werden overgedragen aan een beheerder (zie OR 2023-0188).

In de verzoekschriftprocedure wees de rechtbank Amsterdam de verzoeken van de bestuurders van de STAK tot ontslag over en weer (vooralsnog) niet toe, maar benoemde wel bij wijze van voorlopige voorziening met onmiddellijke ingang en voor een termijn van vijf maanden een bestuurder van de STAK met beslissende stem. Daarbij mag de tijdelijke bestuurder het tot haar taak rekenen om te bezien hoe in de ontstane situatie in de opvolging van de zittende bestuursleden kan worden voorzien (zie ECLI:NL:RBAMS:2023:4630; OR 2024-0119).

De onderhavige uitspraak gaat over de procedure bij de rechtbank Amsterdam. De vraag ligt voor of de inmiddels verstreken bestuurstermijn moet worden verlengd.

Bezwaren en overwegingen rechtbank

Tegen de verlenging van de bestuurstermijn hebben één bestuurder van de STAK en een aantal belanghebbenden bezwaar gemaakt vanwege haar handelwijze tot dusver. In essentie komen de bezwaren erop neer dat de tijdelijke bestuurder:

- (i) partijdig zou zijn;
- (ii) buiten haar taken en bevoegdheden zou zijn getreden;
- (iii) onkundig en in strijd met fiscale adviezen zou hebben gehandeld; en
- (iv) de onderneming dusdanig zou besturen, dat de situatie wegens de tegenvallende resultaten van de onderneming onhoudbaar is.

Al deze bezwaren vinden geen weerklank bij de rechtbank. Bij de behandeling van de verschillende bezwaren komt de rechtbank steeds tot de conclusie dat het begrijpelijk en navolgbaar is hoe de tijdelijke bestuurder heeft gehandeld en niet is gebleken van een van de

verwijten aan haar adres.

Oordeel rechtbank

De rechtbank komt tot de slotsom dat de noodzaak voor de door de rechtbank getroffen voorziening onverkort aanwezig is en dat de door de bestuurder en de belanghebbenden geuite bezwaren dat niet anders maken. De rechtbank bepaalt daarom dat de getroffen voorziening voor de duur van vijf maanden zal worden verlengd.

A. El Allaoui, mei 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:431

Zaaknummer: C/13/731810 / HA RK 23-108

Rechters: R.P.F. de Groot

Advocaten: G.C. Endedijk, J. Stikkelbroeck, M.P.H. Sanders en A.M. van Riemsdijk

Wetsartikelen: 2:298 BW